

πέξι κι' ἄρπαξε ἕναν πλάστη, ἀπὸ κείνον ποῦ πλάθουν τὰ φύλλα γιὰ τὶς πηττες, καὶ ποῦ τὴν πονεῖ καὶ ποῦ τὴνε σφάζει τὴν καλὴ σου τὴν πρεσβυτέρα' ὅσο φαρμάκι εἶχε ποτισθῆ τόσο καιρό, τῶθγαλε ἐκείνην τὴν ὥρα.

Ἡ παπαδιά ἄλλο δὲν ἔλεγε παρὰ — «κάτσε, εὐλογημένε, τοῦλεγε,

ποιός τὸν ἤθελε ἄρρωστον, καὶ ποιός εἶπε γιὰ γαμπρό! ἄς εἶναι καλὰ τὸ παλληκάρι, πῶχομε, νὰ μᾶς ζήση' ὀύχασε, παπᾶ μου, κι' εἶναι χρονιάρα μέρα' μπᾶ! ξορκισμένος νᾶναι κι' αὐτός καὶ οἱ λίρες του, μᾶς ἤφερε σὲ σύγχυσι τέτοια μέρα». Κι' ὄλο μὲ τὸ καλὸ τὸν ἔπαιρνε τὸν παπᾶ-Σίμο, γιατί καταλάβαινε τὸ ἄδικό της.

«... Κάτσανε στὸ τραπέζι, καὶ μέθυσσε ὄλους ὁ παπα-Σίμος καὶ τὸ βάλανε στὸ τραγοῦδι...»

Ἡμεῖς καὶ ἡ Ζαχαρένια νὰ μπῆ στὴ μέση, ἔφαγε καὶ κείνη τὸ μερδικό της' καὶ τότε μοναχὰ ἠσύχασε ὁ παπᾶς. Κάτσανε πάλε στὸ τραπέζι, τοὺς ἐμέθυσσε ὄλους ὁ παπᾶ-Σίμος, μέθυσσε καὶ τὸ Παρεδρίτσι, καὶ τὸ βάλανε στὸ τραγοῦδι' αἱ! λέγανε:

Παξοὶ κι' Ἀντιπάξοι,
Λόνδρες δεκάξη·
Γαῖ καὶ Λογγό,
Παρίσια δεκοχιώ.

Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, πῶς ὁ ἀληθινὸς γάμος τῆς Ζαχαρένιας ἐγένινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Καὶ τὸ πρωτὶ τόσο ἦτανε εὐχαριστημένοι, ὅπου λυπήθησαν στ' ἀληθινὰ καὶ τὸν κακομοίρη τὸν Ἀμερικᾶνο.

Κι' ἀλήθεια, ἀφέντη, ὅσο ἀξίζει ἡ πατρίδα, δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος ὄλος, καὶ σωστά τὸ λέγανε οἱ παλαιοὶ μας:

Παξοὶ κι' Ἀντιπάξοι
Λόνδρες δεκάξη.

[Ἐργαφὴ τῷ 1901]

ἌΝΤ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Εἰς κακοπλερωτὴν ὀφειλέτην

Τὸ «κοινὸν χρέος» καὶ αὐτὸς ἐπλήρωσε μοιραίως,
τὸ μόνον δὰ ποῦ ἐπλήρωσε εἰς τὴ ζωὴ του χρέος!

ΣΑΤΑΝΑΣ